

[Udenrigsministeren.]

før der kan foretages en helhedsvurdering af situationen.

Med hensyn til Namibia — det tidligere Sydvestafrika — besluttede sikkerhedsrådet i februar 1972, at generalsekretæren skulle træde i forbindelse med alle berørte parter for at tilvejebringe betingelser for, at Namibias folk kan udøve retten til selvbestemmelse og uafhængighed i frihed og lighed. Generalsekretæren har for at opfylde dette hverv for nylig aflagt besøg i Sydafrika og Namibia og har ført samtaler med både Sydafrikas regering og med repræsentanter for namibianske organisationer og kredse af personer. Vi håber naturligvis på positive resultater af dette initiativ, men det er endnu for tidligt at bedømme udsigterne.

Indtil apartheidsystemet er bragt til ophør, og indtil kolonierne i det sydlige Afrika har fået deres frihed, må det være vor forpligtelse at bistå dem, der er blevet ramt af de konflikter, som apartheidsystemets og kolonihærdømmets opretholdelse afføder.

I regeringens tiltrædelseserklæring i oktober 1971 blev det tilkendegivet, at regeringen gennem internationale organisationer, sådan som det hidtil er sket, eller direkte gennem frihedsbevægelser vil øge den humanitære og uddannelsesmæssige bistand til undertrykte folk og folkegrupper. Det er en fortsættelse og udbygning af den støtte og de kontakter, der hidtil har fundet sted.

Som jeg nævnte under finanslovdebatten i marts, vil bistand gennem frihedsbevægelserne kun blive ydet i tilfælde, hvor sikkerhedsrådet enten har opfordret til ydelse af hjælp eller har statueret, at der foreligger en undertrykkelse, som må ophøre. Dette gælder områderne i det sydlige Afrika.

Jeg mener, at dette er en rigtig og praktisk metode til at leve op til vore politiske standpunkter. Der er naturligvis ikke tale om, at denne politik indebærer nogen form for anerkendelse el. lign. af voldelige metoder til opnåelse af politiske formål. Det drejer sig udelukkende om en humanitær og uddannelsesmæssig bistand til befolkningsgrupper, der har et særligt behov. Der er heller ikke tale om, at denne bistand frigør midler, som vil kunne anvendes til støtte for en militær indsats. Der vil nemlig i praksis være tale om støtte til opgaver, der ellers

ikke ville blive taget op, og støtten vil i intet tilfælde ske i form af kontante midler.

Under mit møde med repræsentanter for frihedsbevægelserne fik jeg et meget stærkt indtryk af, hvilken værdi man tillægger denne uddannelsesmæssige og humanitære hjælp. Hertil kan føjes, at det af regeringsrepræsentanter i de lande, jeg besøgte, meget stærkt blev fremhævet, hvilken politisk og psykologisk værdi det har, at et vestligt land — og et NATO-land — tog denne kontakt med frihedsbevægelserne. Jeg skal for en ordens skyld tilføje, at jeg i samtaler såvel med regeringer som med repræsentanter for frihedsbevægelser, ved pressemøder, i radio og tv klart gjorde rede for den danske NATO-politik og for vor fastholden ved den, samtidig med at jeg understregede, at vi ikke fandt det uforeneligt med denne sikkerhedspolitiske linje fortsat og stærkt at protestere mod Portugals politik i det sydlige Afrika.

I skærende kontrast til den udvikling i retning af afspænding, som vi har kunnet glæde os over i Europa, står de seneste ugers og dages meldinger om den voldsomme genopblussen af krigshandlingerne i Vietnam. Der udkæmpes blodige kampe i Sydvietnam, og der falder igen amerikanske bomber over Hanoi og Haiphong. Store menneskelige og materielle tab og uhyggelige ødelæggelser er den øjeblikkelige følge af forsøget på at gennemtvinge en militær løsning af et problem, som må løses ad politisk vej.

En løsning, som sikrer det vietnamesiske folks frihed til selv at bestemme sin politiske fremtid, kan kun nås gennem forhandling, og en fortsat indsats af udenforstående magters militære midler bidrager kun til at forlænge denne ulykkelige konflikt. Den danske regering vil derfor så stærkt, som det er muligt, opfordre til omgående tilbagevækning af alle udenforstående magters styrker fra krigsskuepladsen.

Hvad specielt de amerikanske bombardementer af de store befolkningscentre i Nordvietnam angår, gentager den danske regering nu, hvad de daværende regeringer også gav udtryk for i tiden op til bombestoppet i 1968, at sådanne bombninger, som erfaringerne har vist, ikke bidrager til konfliktens løsning. I lighed med meget brede kredse af den amerikanske opinion opfordrer den dan-